

РЯТУЮЧИ ЗАЛІЗНИЧНУ МЕДИЦИНУ

У середу під головуванням заступника начальника залізниці з кадрів і соціальних питань Володимира Чернеги відбулася селекторна нарада з питань надання допомоги непрацюючим пенсіонерам, зокрема, про доповнення, прийняті до Колективного договору на нещодавній конференції трудового колективу залізниці. Участь у нараді взяли представники профспілки, медики, керівники залізничних підрозділів, кадрові працівники та голови організацій ветеранів.

— Перед тим, як внести відповідне доповнення до пункту Колективного договору, проводилися наради та консультації. З цього приводу керівництво залізниці та дорпрофсожу неодноразово проводило робочі зустрічі з головними лікарями залізничних медичних закладів, керівниками служб, профспілковими лідерами, членами ветеранських організацій, — розпочав нараду заступник начальника залізниці з кадрів і соціальних питань Володимир Чернега. — Нині коштів, які надходять на утримання залізничних медичних закладів, недостатньо для їхнього повноцінного функціонування. Така ситуація склалася через об'єктивні обставини, зокрема, через суттєве зменшення доходів залізниці внаслідок різкого скорочення обсягів вантажних перевезень. Незважаючи на це, залізниця намагається зберегти обсяги фінансування відомчої медицини на рівні минулих років. Якраз з цією метою необхідно переглянути та впорядкувати механізми фінансового забезпечення окремих витратних статей програми фінансування залізничних медичних закладів.

Згідно з аналізом, лівова частка залізничників, які багато років відпрацювали на залізниці, а нині перебувають на заслуженому відпочинку, отримують пенсію у розмірі 700-1000 грн. Приблизно 12 відсотків від загальної кількості колишніх залізничників отримують щомісяця понад 1500 грн пенсії, 5-6 відсотків пенсіонерів-залізничників отримують пенсію понад 2500 грн. У той же час

чимало залізничників, які нині працюють у підрозділах залізниці, отримують зарплату в розмірі до 1500 грн. Багато з них щойно створили та утримують молоду сім'ю, займаються облаштуванням побуту тощо. Зрозуміло, що ці люди перебувають у значно складніших умовах, ніж пенсіонери, яким за роки роботи вже вдалося якось облаштувати побут, зібрати певні заощадження. Тому ці дві категорії опинилися у нерівних умовах щодо медичного забезпечення. Ми раніше пропонували працівникам залізниці за посередництвом страхових компаній чи Лікарняної каси лікуватися власним коштом, тоді як пенсіонерам із розміром пенсій понад 1500 грн забезпечували безкоштовне лікування. Саме тому конференція трудового колективу ухвалила: пункт 5.2.10. Колективного договору "Надавати матеріальну допомогу непрацюючим пенсіонерам залізниці на лікування в стаціонарах з розрахунку не менше 25 грн на 1 ліжко-день при умові дворазової госпіталізації упродовж календарного року, за рахунок інших операційних витрат по статті "Матеріальна допомога непрацюючим". Вказану матеріальну допомогу надавати через медичні заклади залізниці для компенсації вартості послуг з лікування непрацюючих пенсіонерів залізниці" **доповнити наступним абзацом: "3 01.10.2009р. дія даного пункту розповсюджується на непрацюючих пенсіонерів залізниці, розмір пенсії яких за місяць, що передусь госпіталізації, не перевищує 1500 гривень"**.

Телеграми відповідного змісту за підписом начальника залізниці, голови дорпрофсожу та начальника медичної служби розіслані у всі дирекції, відокремлені підрозділи, медичні заклади залізниці.

Зрозуміло, що не всі пенсіонери, а їх на залізниці майже 40 тис. осіб, знають про ці зміни, не виключаю, що хтось довідається про них лише згодом. Тому важливо, щоб у ситуації, коли пенсіонер звернувся за допомогою до лікаря без необхідної довідки із пенсійного фонду, обов'язково отримав цю допомогу.

Я розумію, що найскладніше у цій ситуації буде медиком. Адже їм доведеться безпосередньо пояснювати людям похилого віку, що відбулися певні зміни у порядку надання медичної допомоги пенсіонерам. Можливо, не всі пенсіонери поставляться до цього з розумінням, можливо, на момент візиту до лікаря не кожному вдасться взяти довідку з пенсійного фонду про розмір пенсії за попередній місяць. Тому необхідно виважено із розумінням підійти до цих ситуацій, попросити, щоб хворий чи його родичі подбали про довідку і подали її у медичний заклад, скажімо, наступного дня.

Закликаю усіх медиків, керівників залізничних підрозділів, профактив, кадрових працівників розпочати активну інформаційну кампанію із чіткого роз'яснення людям цього доповнення до згаданого пункту Колективного договору, прийнятого конференцією трудового колективу залізниці.

Хочу особливо наголосити: це не означає, що залізниця залишає напризволяще заслужених ветеранів, які багато років свого життя віддали магістралі і своєю сумлінною працею заробили собі пенсію у розмірі понад 1500 грн. Таким пенсіонерам ми будемо пропонувати стати членами "Лікарняної каси Львівської залізниці".

Також нагадаю, що рішенням конференції трудового колективу, роботодавця, тобто залізниця, додатково, шляхом нарахування до зарплати, буде дофінансовувати 8 гривень з метою збільшення індивідуального внеску у Лікарняну касу із 25 до 33 грн. Цей крок спрямований на покращення рівня медичної допомоги залізничникам та з першого жовтня цього року членам їх родин — учасникам Лікарняної каси.

Зазначу, що в процесі формування нашої Лікарняної каси ми заклали у розрахунок найнижчу суму членського внеску - 25 гривень. До речі, на інших залізницях ця цифра коливається в межах від 32 до 42 грн, згідно з цим розрахунком коштів Лікарняної каси вистачатиме на необхідне медичне забезпечення лише за умови, якщо

кількість її членів буде не меншою за 50 тис. осіб. Тож для ефективного медичного обслуговування членів сімей залізничників (із розрахунку 33 грн членського внеску з однієї особи) необхідно, щоб їхня кількість становила 24,7 тис. осіб, якщо ця кількість буде меншою, то, відповідно, зростатиме розмір внеску. Наприкінці жовтня буде проведено аналіз кількості заяв про прийом до каси і розглянуто доцільність зарахування членів сімей залізничників у "Лікарняну касу Львівської залізниці".

З приводу озвучених питань перший заступник голови дорпрофсожу Львівської залізниці Іван Сельменський зазначив:

— Робота із вдосконалення функціонування "Лікарняної каси Львівської залізниці" триває постійно. Щотижня відбуваються засідання правління Лікарняної каси, де обговорюються усі важливі питання. Донести цю інформацію до людей, обговорити її в трудових колективах із залученням головних лікарів вузлових лікарень, фіксувати зауваження і пропозиції, висловлені на таких зустрічах і подавати ці дані у медичну службу, правлінню та дирекції Лікарняної каси — таке завдання учасники конференції трудового колективу поставили перед головами профспілкових комітетів підрозділів залізниці. З цього приводу у четвер у Львові відбувся профспілковий інформаційний день, у якому взяли участь голови усіх профспілкових комітетів.

Підсумовуючи нараду, Володимир Чернега наголосив на тому, що "Лікарняна каса Львівської залізниці" є неприбутковою громадською організацією. Всі кошти, отримані від членів Лікарняної каси, будуть спрямовані у лікувальні заклади залізниці. Робота Лікарняної каси здійснюється прозоро, тому кожен, хто бажає у цьому пресвідчитись, може звернутися до Лікарняної каси і обов'язково отримає таку можливість. На завершення Володимир Васильович ще раз звернувся до присутніх із проханням активно включитися в інформаційно-роз'яснювальну роботу, скеровану на якісне медичне обслуговування пенсіонерів, залізничників та членів їхніх сімей.

Андрій ВЕЗДЕНКО

Ветеран залізничного транспорту Олег Васильович ХОМЕНКО:

“Залізниця увійшла в моє життя у трирічному віці”

Наприкінці вересня родина Олега Васильовича Хоменка відзначала черговий ювілей голови сім'ї. За сімейним столом лунали спогади про різні життєві історії, а ювілярові раптом пригадалося, що залізниця увійшла в його життя ще з трирічного віку...

— Мої перші дитячі враження пов'язані із залізничною станцією Ширагул поблизу Іркутська, — поринає у спогади Олег Васильович. — Батько працював там начальником станції і всі мої знайомі були залізничниками або їхніми дітьми. Йшли голодні двадцять роки, життя було дуже нелегким, але нам завжди таланило на хороших людей. Ми з батьком часто переїздили з місця на місце, тому моєю домівкою на перших порах була теплушка. У ній я спав, вчився і харчувався. Моє навчання проходило на колесах між Україною (Полтава, Харків) та Сибіром. Тому всі життєві радощі, здобутки та прикраси були нерозривно пов'язані із залізницею.

У багатодітній сім'ї залізничника і вчительки Олег був наймолодшим, потім народилася ще одна дитина і їх стало дев'ятеро. Мама отримала почесне звання матері-героїні. У школу він пішов із шести років і привела його туди не лише жага знань.

— То була ціла історія, — сміється Олег Васильович. — Мій брат Олександр та сестра вчилися у школі і під час перерви їм видавали по шматочку білого хліба з маслом, припоро-

шеним цукром. Я приходив до них, сідав за парту і мені також діставався такий шматочок. І це було справжнє свято. Потім я йшов додому повз станцію, де біля вокзалу у здоровенному казані варили куліш та безкоштовно роздавали всім нужденним. Пригощали й мене. Наша сім'я була дуже дружною. Незважаючи

на важкі часи, я ніколи не чув у родині жодного слова нарікань, а коли надходили свята, ми веселилися від усієї душі. У нас було заведено святкувати головні християнські свята: Різдво, Пасху.

На станції Барнаул була тільки семирічка, тому у восьмий клас Олегу довелося самостійно ходити до міста, де було багато підприємств і серед них — великий паровозовагоноремонтний завод. Юнак мав потяг до навчання, але до службовців тоді ставилися не дуже прихильно, вважали їх несвідомим елементом. Тому він вирішив вчитися у школі фабрично-заводського навчання (ФЗН). Всіх, хто навчався у таких закладах, називали фабзайцями. Вчили там серйозно, про це свідчив і п'ятий розряд слюсаря-ремонтника, який він отримав після закінчення. Далі було навчання на робфаку Барнаулської філії Новосибірського інституту військових інженерів залізничного транспорту, закінчення інституту і знову залізниця.

— У ті часи ніхто не вважав на наш вік, — згадує ветеран, — довкола була розруха, все треба було відновлювати, і коли ми майже дітьми переступили поріг депо, то отримали перше у своєму житті відповідальне завдання — відчищати цегляну куліш та димшла паровозів. Потім ці вичищені нашими руками локомотиви ремонтували і включали до складу діючих, а ми були дуже горді високою довірою.

Активного та працюючого юнака помітили, він став головою профкому ФЗН. Почалося

його становлення у дорослому житті. Навчання в інституті було побудоване за військовим принципом — чіткий розпорядок, армійська дисципліна і форма, днювальні на поверхах. Усі викладачі мали військові звання, а якість навчання була такою, що слухачі військової академії нерідко поступалися обізнаністю студентам-залізничникам. До речі, викладали їм не лише опір матеріалів і математику з фізикою. З майбутніх військових інженерів транспорту для молодшої держави готували професійну аристократію, яка повинна була добре знати літературу, театр, мистецтво.

У Україну Олега Васильовича скерували відновлювати зруйноване війною залізничне господарство. Йому дуже подобалася самостійна робота, де можна було застосувати чималий обсяг знань, отриманих в інституті. Відразу після захисту диплому, ще під час війни йому довелося відновлювати єдине у СРСР підприємство, де випускали залізничні стрілки, евакуйоване з Дніпропетровська до Сибіру. Завод вони відбудували, незважаючи на дефіцит матеріалів, часу та люті холоди, які за ніч мало не наскрізь проморозували бараки, в яких жили будівельники. Саме на цій роботі він здобув справжній професійний гарт. Тому, коли дістав скерування в Україну, міг вже не лише організувати будівництво, а й за потреби самостійно спроектувати міст, будівлю, начинити її необхідним обладнанням.

(Закінчення на 8 стор.)

ЗАСНОВНИКИ: управління Львівської залізниці та дорпрофсож Реєстраційне свідчення КВ № 1252. Редактор Ігор ПАРАЩАК тел. 226-32-97 факс. 226-41-83 Заступник редактора Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10	Відповідальний секретар Галина КВАС.....226-25-67 Кореспонденти: Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03 Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65 Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23 Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83 Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34 Коректор Валентина СУГАН.....226-37-80 Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80	Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1. E-mail: lz@railway.lviv.ua ГС ДТГО "Львівська залізниця" Р/р 260000092670 Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956 ЛФ АБ "Експрес-Банк"	Індекс газети 30223. Виходить щоп'ятниці. Тираж 28 718. Замовлення 1673. Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник". Комп'ютерна верстка Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15. Склад редакційної колегії: Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.	Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції. Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове. <i>Газету віддруковано у "Видавничому Дамі "Високий Замок".</i>
---	--	--	---	---